

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoP/35/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5119202256
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5119202256.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, vo veci navrhovateľky: S. T., rod. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXXX/X, XXX XX X., zastúpenej: Mgr. Pavol Karman, advokát, so sídlom C. L. XX/X, XXX XX X., proti povinnému na výživné: Ing. G. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/X, XXX XX X., o určenie príspevku na výživu rozvedeného manžela, o odvolaní povinného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 4Pc/6/2019-60 zo dňa 13.12.2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uložil povinnosť povinnému na výživné prispievať na výživu navrhovateľky sumou 300,- eur mesačne vždy do 20. dňa v mesiaci vopred od 22.02.2019. O zameškanom výživnom rozhodol súd prvej inštancie tak, že uložil povinnosť povinnému platiť zameškané výživné v celkovej výške 3.075,- eur za obdobie od 22.02.2019 do 31.12.2019 v pravidelných mesačných splátkach vo výške 50,- eur spolu s bežným výživným, počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom nadobudne právoplatnosť rozsudok, až do zaplatenia celého dlhu s tým, že omeškanie povinného na výživného s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

2. Nárok navrhovateľky posudzoval súd prvej inštancie podľa § 72 ods. 1 - 3, § 75 ods. 1, 2, § 78 ods. 1 Zákona o rodine, § 156 CMP, čl. 5 bod 2 CMP.

3. V dôvodoch svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že pri posudzovaní vyživovacej povinnosti povinného na výživné súd aplikoval ust. § 72 ods. 1, 2 a § 75 prvá veta ZoR a skúmal, či navrhovateľka nie je schopná sama sa živiť, teda či nemá žiadny príjem, prípadne jej príjem je nedostatočný a nestačí na úhradu jej osobných potrieb. Pri skúmaní existencie nároku na príspevok rozvedeného manžela neplatí zásada, ktorá sa uplatňuje pri posudzovaní nároku na výživné manžela, teda že hmotná a kultúrna úroveň oboch manželov má byť zásadne rovnaká. Rozsah príspevku rozvedeného manžela je určený predovšetkým tým, že musí ísť o primeranú výživu a výživné je určené na úhradu odôvodnených potrieb, ktorými nemožno rozumieť len náklady na stravovanie, ale i náklady na všetky odôvodnené životné potreby, dané vekom, zdravotným stavom, spôsobom života a podobne. Rozsah, v ktorom sa tieto potreby pokrývajú, má byť však primeraný, čo znamená, že pôjde o bežné a obvyklé potreby, zodpovedajúce životnej situácii oprávneného a že naopak, nepôjde o potreby, ktoré prevyšujú obvyklý štandard, a to ani vtedy, ak by ich povinný manžel mal možnosť pokryť. Pri posúdení požiadavky

primeranej úhrady osobných potrieb bolo potrebné brať do úvahy aj to, či potreby oprávneného manžela nie sú čiastočne kryté iným spôsobom. Ďalším kritériom pre určenie rozsahu príspevku na rozvedeného manžela sú podľa súdu prvej inštancie schopnosti a možnosti povinného, toto hľadisko však neovplyvňuje hornú hranicu príspevku, pretože podľa dikcie § 72 ods. 1 ZoR má povinný podľa svojich schopností a možností prispievať len na primeranú výživu oprávneného, a to aj vtedy, ak to jeho schopnosti a možnosti dovoľujú. Pokiaľ on sám nemá dostatočný príjem a ani ho nemôže získať, v tom prípade príspevok na výživu rozvedeného manžela priznať nemožno.

Súd prvej inštancie vecnú legitimitáciu účastníkov mal preukázanú z rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 15P/96/2016-287 zo dňa 15.03.2018, ktorý nadobudol čo do rozvodu právoplatnosť dňa XX.XX.XXXX, ktorým bolo manželstvo účastníkov, uzatvorené dňa XX.XX.XXXX, rozvedené.

Súd prvej inštancie mal preukázané z pripojeného spisu sp. zn. 9P/214/2019, že aktuálny príjem navrhovateľky predstavuje 220,70 eur mesačne titulom rodičovského príspevku. Poberá prídavok na dieťa vo výške 24,34 eur mesačne a povinný na výživné si plní voči maloletej L. svoju vyživovaciu povinnosť sumou 300,- eur. Výdavky navrhovateľky na zabezpečenie základných potrieb (t.j. strava, bývanie, ošatenie a iné - špecifikované v žalobe, uvedené v odseku 4. rozsudku) predstavujú sumu 655,- eur mesačne, a to okrem výdavkov na prevádzku motorového vozidla vo výške 150,- eur mesačne. Navrhovateľke vznikajú zvýšené výdavky v súvislosti so zabezpečovaním starostlivosti o maloletú L. T., vynakladané na zabezpečenie hygieny navrhovateľky, ako i hygieny v domácnosti, tiež zvýšené výdavky na zakupovanie ošatenia, ktoré sa opotrebováva pri starostlivosti o maloletú vo zvýšenej miere. Súd prvej inštancie mal preukázané, že navrhovateľka je navyše zaťažovaná aj starostlivosťou o vlastné zdravie, keďže zdravotný stav dieťaťa pôsobí aj na zdravotný stav navrhovateľky, ktoré tvrdenie navrhovateľky mal súd preukázané z lekárskej správy MUDr. V. C., v ktorej je konštatované, že navrhovateľka je pravidelne v liečbe ortopéda pre dlhodobé ťažkosti, pričom doma sa stará o choré dieťa.

Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že z porovnania príjmu a výdavkov navrhovateľky je zrejmé, že príjem navrhovateľky nepokrýva ani tie najnevyhnutnejšie výdavky navrhovateľky, z čoho vyplýva pravdivosť tvrdenia navrhovateľky, že jej s úhradou nevyhnutných výdavkov musia finančne vypomáhať rodičia a príbuzní, pričom zvýšené výdavky musí pokrývať aj cestou rôznych pôžičiek od príbuzných, ktoré tvrdenie navrhovateľky mal súd preukázané z navrhovateľkou predloženého listinného dôkazu - Potvrdenia o finančnej pomoci formou pôžičky zo dňa 15.01.2017 poskytnutej navrhovateľke ako svojej neteri C. C., v celkovej výške 15.000,- eur za účelom preklenutia zložitej a ťažkej životnej situácie v súvislosti so zabezpečovaním zdravotnej a rehabilitačnej starostlivosti pre dieťa.

Pokiaľ teda súd prvej inštancie pri posúdení požiadavky primeranej úhrady osobných potrieb zároveň skúmal, či potreby oprávneného manžela (navrhovateľky) nie sú čiastočne kryté iným spôsobom, mal preukázané, že navrhovateľka nemá iný príjem, ako je rodičovský príspevok vo výške 220,70 eur, z ktorého dôvodu je odkázaná na pomoc svojej rodiny.

Súd prvej inštancie poukázal na to, že vyživovacia povinnosť bývalého manžela predchádza vyživovaciu povinnosť ostatných príbuzných, a preto na zabezpečenie výživy navrhovateľke ako svojej bývalej manželke, ktorá zabezpečuje starostlivosť o maloleté dieťa pochádzajúce z manželstva účastníkov konania, je povinný prioritne bývalý manžel navrhovateľky.

Podľa súdu prvej inštancie aktuálny priemerný mesačný príjem otca, ako vyplýva zo správy jeho zamestnávateľa, bol vo výške 1.479,- eur, čo mal súd prvej inštancie preukázané zo správy zamestnávateľa povinného - spoločnosti SEVAK, a. s. zo dňa 25.11.2019, a síce, že čistý príjem povinného predstavuje 1.479,09 eur mesačne za obdobie od 11/2018 do 10/2019, do ktorého obdobia spadá aj súdom posudzované obdobie, keďže konanie bolo začaté dňa 22.02.2019. Súd prvej inštancie mal tiež preukázané, že povinný na výživné má jednu vyživovaciu povinnosť voči maloletej dcére pochádzajúcej z manželstva účastníkov, a to zatiaľ vo výške 300,- eur mesačne. Iná vyživovacia povinnosť povinného na výživné v konaní preukázaná nebola.

Súd prvej inštancie nemohol pri rozhodovaní o uplatnenom nároku vychádzať z výšky aktuálnych výdavkov povinného, keďže povinný tieto súdu ani na výzvu súdu a ani na urgenciu tejto výzvy neoznámil. Súd preto pri rozhodovaní vzal do úvahy výsledok konania sp. zn. 15P/96/2018, v ktorom bolo rozhodované o vyživovacej povinnosti povinného na výživné voči maloletej L. T..

Súd prvej inštancie mal tiež preukázané, že navrhovateľka je z dôvodu dlhodobo nepriaznivého zdravotného stavu maloletej, ktorá si vyžaduje 24-hodinovú opateru, na predĺženej materskej dovolenke a zabezpečuje kompletnú starostlivosť o maloletú. Mal tiež nesporne preukázané, že maloletá L. T. je fyzickou osobou s ťažkým zdravotným postihnutím z komplexného posudku ÚPSVaR Žilina zo dňa 14.11.2018 na základe vyhodnotenia miery funkčnej poruchy maloletej v rozsahu 100 %.

Tvrdenia navrhovateľky o nepriaznivom zdravotnom stave maloletej L. T., nar. XX.XX.XXXX mal súd preukázané aj z lekárskejších správ MUDr. L. P. (fyziatria, balneol. a lieč. reh.) zo dňa 06.09.2017, MUDr.

C. J., všeobecnej lekárky pre deti a dospelých zo dňa 13.08.2007 a Národného ústavu detských chorôb, neurologická ambulancia, Limbová 1, Bratislava.

Podľa súdu prvej inštancie o maloleťu je potrebné sa starať vo zvýšenom rozsahu, keďže jej zdravotný stav si vyžaduje jednak navštevovanie špeciálneho rehabilitačného zariadenia, s čím je spojené absolvovanie početných lekárskeho vyšetrení, liečebných pobytov, čo je náročné ako z hľadiska času, tak i z hľadiska vynakladania finančných prostriedkov. Vzhľadom na takúto nepretržitú starostlivosť o maloleťu spojenú s častými lekárskeho vyšetreniami a terapiami je zrejmé, že za tým účelom je navrhovateľka nútená prevádzkovať aj motorové vozidlo, na prevádzku ktorého vynakladá mesačne sumu 150,- eur.

Súd prvej inštancie mal tiež preukázané, že maloleť si vyžaduje nepretržitú a intenzívnu starostlivosť navrhovateľky pre svoj dlhodobý nepriaznivý zdravotný stav, z ktorého dôvodu sa navrhovateľka nemôže zamestnať a mal za dostatočne preukázané, že nie je v možnostiach navrhovateľky vykonávať zárobkovú činnosť a tým sa samostatne živiť.

Porovnaním príjmov navrhovateľky a povinného na výživné súd prvej inštancie konštatoval, že príjem navrhovateľky sa zvýšil zo sumy 236,88 eur (rodičovský príspevok 213,20 eur + prídavky na dieťa 23,68 eur) na sumu 245,04 eur (rodičovský príspevok 220,70 eur + prídavky na dieťa 24,34 eur), t. j. o sumu 8,16 eur a príjem povinného sa zvýšil zo sumy 873,84 eur na sumu 1.479,09 eur, t. j. o 605,25 eur.

Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že pokiaľ bude v konaní sp. zn. 9P/214/2019 návrhu matky maloletej na zvýšenie vyživovacej povinnosti otca voči maloletej na sumu 500,- eur mesačne (t. j. o sumu 200,- eur) vyhovie, bude vyživovacia povinnosť povinného na výživné zvýšená celkom o sumu 500,- eur mesačne, zahrnúť do tejto sumy aj sumu 300,- eur priznanú navrhovateľke v tomto konaní titulom výživného rozvedeného manžela.

Podľa súdu prvej inštancie je v schopnostiach a možnostiach povinného na výživné zo svojho príjmu plniť si túto vyživovaciu povinnosť voči navrhovateľke ako svojej bývalej manželke v súdom určenej výške.

Zároveň súd prvej inštancie rozhodol aj o povinnosti povinného na výživné uhradiť navrhovateľke zameškané výživné vo výške 3.075,- eur za obdobie od 22.02.2019 do 31.12.2019, a to v pravidelných mesačných splátkach vo výške 50,- eur spolu s bežným výživným, počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom nadobudne právoplatnosť tento rozsudok, až do zaplatenia celého dlhu s tým, že omeškanie povinného na výživného s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia. K vyčísleniu sumy 3.075,- eur dospel súd prvej inštancie nasledovne: 75 eur (= alikvotná časť výživného za mesiac február 2019, od 22.02.2019 do 28.02.2019) + 3.000,- eur (za obdobie od 03/2019 do 12/2019, t.j. 10 mesiacov krát 300,- eur) = 3.075 eur.

Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že pri aplikácii zákonného ustanovenia § 72 ods. 2 druhej vety ZoR, podľa ktorého súd pri rozhodovaní o rozsahu príspevku na výživu rozvedeného manžela má prihliadnúť aj na príčiny, ktoré viedli k rozvratu vzťahov medzi manželmi, v konaní bolo preukázané, že k rozvratu manželstva došlo aj z dôvodu rozdielnych názorov manželov na situáciu spôsobenú zdravotným stavom dieťaťa pochádzajúceho z manželstva - maloletej L. T., čo spôsobilo následný odchod manžela zo spoločnej domácnosti s navrhovateľkou, následkom čoho však ostala celá ťarcha osobnej starostlivosti o maloleťu na navrhovateľke, z ktorého dôvodu sa navrhovateľka v súčasnosti zamestnať nemôže. Aj z uvedeného dôvodu by podľa súdu prvej inštancie bolo nespravodlivé, pokiaľ by bývalý manžel navrhovateľky nebol zaviazaný na platenie výživného bývalej manželke.

O náhrade trov konania bolo rozhodnuté podľa § 52 CMP, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak a súd tak nevyhovel návrhu právneho zástupcu navrhovateľky na priznanie náhrady trov konania navrhovateľke.

4. Proti uvedenému rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie povinný na výživné s tým, že mu bolo odňaté právo konať pred súdom, keďže súd prvej inštancie si nezabezpečil všetky dôkazy potrebné na rozhodnutie a vec nesprávne právne posúdil. Poukázal na to, že o predmetnom súdnom konaní nemal žiadnu vedomosť, keďže rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 4Pc/6/2019-60 zo dňa 13.12.2019 mu bol doručený priamo na súde v inom konaní. Uviedol, že v inom súdnom konaní 9P 214/2019 mu boli písomnosti zo súdu riadne doručované a o všetkom bol včas upovedomovaný a konania sa aj riadne zúčastnil. Ďalej uviedol, že súd nemal vedomosť o pravidelných mesačných výdavkoch, ktoré predstavujú 1.129,- eur. Čo sa týka zvýšenia jeho mesačného príjmu v práci o 600,- eur mesačne, tak toto zvýšenie príjmu vychádzalo z absolvovanej pracovnej pohotovosti za rok 2019, čo však nie je stabilná a garantovaná zložka jeho základnej mzdy. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd zmenil povinnosť prispievať na výživu navrhovateľky na sumu 100,- eur mesačne.

5. K podanému odvolaniu povinného sa vyjadrila navrhovateľka tak, že popiera tvrdenia povinného, že mu nebol doručený návrh na začatie konania, výzvy na predloženie dokladov, urgencia ani predvolanie na pojednávanie. Poukázala na to, že súd prvej inštancie mal riadne zistený skutkový stav, kde mal u povinného preukázanú čistú priemernú mzdu za obdobie 11/2008 do 10/2019 vo výške 1.479,09 eur. Za obdobie 12/2019 do 05/2020 jeho priemerná čistá mzda predstavuje 1.603,43 eur. Ďalej navrhovateľka popiera tvrdenia povinného, že by splácal úver, ktorý si musel vziať na to, aby zaplatil dlžné výživné jednak na vtedy ešte manželku, ako aj jeho dcéru. Poukázala na to, že na povinným predložených úverových zmluvách pri osobách konajúcich v mene banky figuruje meno R. G., teda meno údajného prenajímateľa a jedná sa pritom o partnerku povinného, s ktorou žije v spoločnej domácnosti. V tejto súvislosti tiež uviedla, že zmluva o spotrebiteľskom úvere s výškou úveru 1.000,- eur je datovaná dňom 15.04.2019 a je zrejmé, že tento úver nemá a ani nemôže mať nič spoločné s platením výživného zo strany povinného. Povinný nebol odkázaný na to, aby si bral akýkoľvek úver. V žiadnom prípade nie je možné pri príjme povinného dospieť k názoru, že by povinný mal platiť 100,- eur mesačne, tak ako to v odvolaní uvádza povinný. V tejto súvislosti poukázala navrhovateľka na skutočnosť, že povinný má možnosť pracovať, na rozdiel od nej, ktorá takúto možnosť nemá, nakoľko zabezpečuje 24-hodinovú nepretržitú starostlivosť dcére so zdravotne ťažkým postihnutím. Navrhovateľka tiež namietala tvrdenie povinného o výdavkoch vo výške 400,- eur za prenájom garsónky, keďže v prípade prenajímateľa Ing. R. G. ide o partnerku povinného, ktorý s ňou žije od roku 2015. Rovnako spochybnila aj výdavky povinného na lieky mesačne v sume 33,- eur, keďže s ním žila 12 rokov a nikdy žiadne lieky neužíval. Navrhla rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

6. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ustanovením § 65, § 66 CMP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP potvrdil.

7. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

8. Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd prvej inštancie podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivito a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

9. Neobstojí námietka povinného týkajúca sa toho, že o prebiehajúcim súdnom konaní nemal žiadnu vedomosť, a to až do momentu, kedy mu bol počas súdneho konania o výživné na dieťa vedené pod sp. zn. 9P 214/2019 doručený priamo na síde dňa 11.03.2020 rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 4Pc 6/2019-60 zo dňa 13.12.2019. Rovnako neobstojí námietka povinného, že mu nebol riadne doručený návrh na začatie konania ani výzva na predloženie dokladov zo dňa 14.06.2019, ani urgencia z 13.11.2019 a ani predvolanie na pojednávanie na 13.12.2019. Podľa odvolacieho súdu nepravdivosť tvrdení povinného preukazujú body 21., 22., 23. a 25. napadnutého rozsudku, z ktorých je zrejmé, že k doručeniu všetkých písomností došlo v súlade so zákonom, a preto v žiadnom prípade postupom súdu prvej inštancie nebolo povinnému odňaté právo konať pred súdom a ani uplatňovať jeho práva ako účastníka konania. Aj podľa odvolacieho súdu skutočnosť, že povinný bol v konaní pasívny, nemôže byť vykladaná v neprospech navrhovateľky.

10. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku povinného spočívajúcu v tom, že čo sa týka zvýšenia jeho mesačného príjmu v práci o 600,- eur mesačne, tak uvedené zvýšenie príjmu vychádzalo z absolvovanej pracovnej pohotovosti za rok 2019, čo však nie je stabilná a garantovaná zložka jeho základnej mzdy. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že z hľadiska posúdenia výšky príjmov za

rozhodné obdobie je podstatná tá skutočnosť, že došlo k ich reálnemu dosiahnutiu, a to bez ohľadu na to, či sa jedná alebo nejedná o stabilnú a garantovanú zložku mzdy. Okrem toho odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne ustálil výšku čistej priemernej mzdy za obdobie 11/2018 až 10/2019 vo výške 1.479,09 eur, pričom aj z aktualizovaného potvrdenia o príjme povinného za obdobie 12/2019 až 05/2020 je zrejmé, že jeho čistá priemerná mesačná mzda má zvyšujúcu sa tendenciu, keďže predstavuje sumu 1.603,43 eur. Aj z uvedeného je zrejmé, že zistený čistý mesačný príjem povinného jednoznačne umožňuje, aby povinný prispieval navrhovateľke na výživu sumou 300,- eur mesačne tak, ako ho na to zaviazal súd prvej inštancie, s prihliadnutím k tomu, že samotná navrhovateľka sa nachádza v stave materiálnej núdze, v dôsledku ktorej jej bol priznaný nárok na bezplatnú právnu pomoc.

11. Podľa odvolacieho súdu nie je možné prijať a akceptovať tvrdenie povinného, že súd určil výživné, ktoré nezodpovedalo príjmom povinného a ktoré by nebolo možné uhradiť z príjmu povinného. Odvolací súd sa stotožnil aj s tvrdením navrhovateľky, ktorá poprela, že by povinný splácal úver, ktorý si musel vziať na to, aby zaplatil dlžné výživné jednak na ňu ešte ako manželku, ako aj na ich dcéru. Aj podľa odvolacieho súdu zmluva o spotrebiteľskom úvere - Dobrá pôžička s výškou poskytnutého úveru 1.000,- eur je datovaná dňom 15.04.2019, a je teda zrejmé, že tento úver nemal a ani nemohol mať nič spoločné s platením výživného zo strany povinného. Uvedené preukazuje aj nepravdivosť tvrdení povinného o tom, že úvery potreboval, aby si splatil dlhy na výživnom, keďže trestné konanie proti povinnému bolo podľa ním predložených dokladov zastavené z dôvodu úhrady zameškaného výživného už v roku 2018, pričom doklady o platbách exekútorovi sú z roku 2016, a je teda zrejmé, že úver poskytnutý v roku 2019 s tým nemohol mať a ani nemá žiadnu súvislosť.

12. Okrem toho, čo sa týka úveru povinného vo výške 14.500,- eur, je aj podľa odvolacieho súdu zrejmé, že poskytnutie tohto úveru nemá nič spoločné s platením výživného, keďže doklady o platbách exekútorovi sú ešte z roku 2016 a úver bol poskytnutý v roku 2018. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Okresnej prokuratúry Žilina zo dňa 20. júla 2018 predložené povinným, z ktorého je zrejmé, že trestné konanie proti povinnému bolo zastavené z dôvodu úhrady zameškaného výživného, pričom dlh na zameškanom výživnom, pre ktoré sa viedlo trestné konanie, bol v sume 2.912,- eur.

13. Neobstojí ani námietka povinného v súvislosti s výdavkami vo výške 400,- eur za prenájom garsónky, keďže údajný prenajímateľ Ing. R. G. je partnerkou povinného, ktorý s ňou žije v spoločnej domácnosti od roku 2015 a ktorá skutočnosť bola potvrdená tak v konaní o rozvod manželstva, ako aj v konaní o výživnom. Odvolací súd sa stotožnil s názorom navrhovateľky, podľa ktorého povinný nemá žiadny skutočný dôvod mať so svojou partnerkou uzatvorenú nájomnú zmluvu na byt, v ktorom spoločne bývajú, aj teda aj podľa odvolacieho súdu ide o účelovo vytvorený a predložený doklad za účelom znížovania príjmu povinného, resp. účelového navýšenia jeho výdavkov, a to z dôvodu eliminácie platenia výživného, konkrétne príspevku na výživu.

14. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávaný prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa prvostupňový súd neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Nakoľko odvolacie dôvody povinného boli neopodstatnené, odvolací súd tento napadnutý rozsudok potvrdil.

15. Krajský súd zároveň potvrdil aj výrok súdu prvej inštancie o trovách konania, keďže tento pokladá za vecne správny a zákonný. Odvolací súd nezistil také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali aplikáciu moderačného práva súdu pri náhrade trov konania (§ 55 CMP). Generálna klauzula formulovaná v § 52 CMP vychádza z predpokladu, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak. Touto formuláciou sa okrem iného zdôrazňuje výnimočnosť uplatňovania nároku na náhradu trov konania v prípadoch, ak to zákon výslovne pripúšťa. Obdobou § 257 CSP z hľadiska využitia jeho výnimočnosti predstavuje § 55 CMP. Aplikácia tohto konkrétneho ustanovenia prichádza do úvahy za predpokladu, že je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé. O takúto výnimku v danom prípade nejde.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 52 CMP, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že neaplikoval ust. § 55 CMP vzhľadom na to, že ktorýkoľvek z účastníkov má možnosť podať proti rozhodnutiu, s ktorým nesúhlasí, odvolanie.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)